

▶ ДУХОВНІСТЬ

ІЗ РІЧКОВОГО МУЛУ – НА ПОСТАМЕНТ

повернувся
сторічний пам'ятник
у селі Бокійма

Коли 1910 року в Бокіймі встановлювали пам'ятник з написом «Въ огражденіе отъ болезней і другихъ бѣдъ» (в знак вдячності Богові за те, що населений пункт обминула чума), ніхто із селян навіть сподіватися не міг, що комусь колись ця фігура стане об'єктом для наруги. Але саме так і трапилось – безбожники у радянський час знесли пам'ятник з лиця землі, а металевого хреста потайки втопили у річці Іква. Здавалося: пам'ятник і пам'ять назавжди кануть у забуття. Втім, минуло три десятиріччя і, на щастя для Бокійми, історичний хрест дав про себе знати. Його запримітили у річці біля сусіднього з Бокіймою села Баболоки, і він знову зайняв своє місьйне колишнє місце - біля перехрестя доріг.

Сто років тому на свято Марії-Магдалени у Бокіймі відбулося дійство, на яке зійшлося все село. На східному роздоріжжі освячували нововстановлений пам'ятник, який символізував своєрідний оберіг від чуми. Тоді, як відомо, це страшне лихо масово поширювалося і добралося до Волині. А далі – біда справді обминула Бокійму. Натомість у повоєнний час не обминула безбожна тоталітарна наруга.

- У 60-х роках минулого століття ми почали відчувати, що любов до України та православна віра – це речі, до яких не просто не прихильний, а вороже настроєний правлячий режим, - розповідає житель Бокійми Володимир Шостак (на фото). - Власне, суджу про це зі свого досвіду. Тоді я оженився, вінчався у церкві, і саме за вінчання мене зачасти дошкуляло сільське начальство. У свою чергу наш бокіймівський священник Митрофан Заблоцький постраждав за те, що службу Богу правив українською мовою, - він змушений був покинути село. Одне слово, що не рік, то все більше посилювався наступ на релігію та українство. І дійшло до того, що партійний осередок задумав зловісний замисел – знести пам'ятника. І зробили це посеред ночі, щоб не викликати людського гніву. А куди поділи – залишилося надовго загадкою.

Відтоді минули десятиліття. І якось по селу пішов погосол, що у сусідніх Баболоках люди, які пасли худобу біля річки, запримітили у воді хреста. Він ніби сам піднявся з мулу, щоб нагадати про своє існування. Загалом то була лише частина «розбірного» пам'ятника. Невдовзі знайшли іншу і за надписом на металевій табличці дізналися, що це, власне, бокіймівська реліквія.

Отож недовзі пам'ятник зайняв своє рідне місце на перехресті біля сільської церкви. Стоїть він як свідок історії і як теперішній оберіг. Біля нього проводяться церковні відправи, а нещодавно відбулося дійство, яке має безпосередню аналогію зі старічною давністю. Йдеться про молебень, аби Бокійму обминула сучасна загроза людському життю – епідемія грипу. Зрештою, місцевий люд широко вірить, що пам'ятник оберігав, оберігає і оберігатиме долю рідного села.

Євген МЛИН.